heb slechts één minuut om de smokkelwaar te verbergen. Je klopt na verloop van de minuut aan de kamerdeur en ik zal je toestaan binnen te komen."

„En je zult mij den ring dadelijk toonen als mijn onderzoek geen resultaat heeft gehad?"

„In twee minuten!" was het antwoord.

De inspecteur lachte medelijdend.

„Kindlief, 't is onmogelijk!" hield hij vol, terwijl hij naar de deur liep.

„De eenvoudigste zaak van de wereld," was het even stellige antwoord van het jonge vrouwtje, terwijl ze haar echtvriend volgde de kamer uit.

Hij haalde zijn horloge te voorschijn en keek naar den secondewijzer.

„Wacht nog even!.... Nu ga!" kommandeerde hij. Ze liet hem den ring zien, opende de deur, wipte vlug naar binnen en sloot de deur weer.

De heer Holtrop, de oogen op zijn horloge gericht, luisterde intusschen scherp naar het minste gerucht dat uit de kamer tot hem doordrong. Hij hoorde heel duidelijk het ritselen van krantenpapier en glimlachte. Daarna hoorde hij heel eventjes den kolenbak aanraken en onderscheidde de lichte voetstappen van zijn vrouw, terwijl ze door de kamer liep. Hij telde haar stappen, zonder nochtans een oog van zijn horloge af te wenden. De tijd was om. In een oogenblik was hij aan de kamerdeur en klopte aan.

„Binnen!" klonk het onmiddellijk.

Hij trad binnen en vond zijn vrouw hem wachtende aan de deur met een spottend lachje.

„Ik hoop," zei ze, terwijl ze haar arm om zijn hals sloeg en hem kuste, „dat het een fijn soupeetje wezen zal."

„Kom, kom," antwoordde hij met een dienstgezicht. „Geen vleierijen, hoor, jouw kleine heks! Waar heb je het kostbare kleinood verborgen?"

Zij boog spottend beleefd voor hem en zei: „U heeft de vrijheid te zoeken."

Hij liep recht op de tafel af; zijn ooren hadden hem niet bedrogen: van de krant was een hoekje afgescheurd. Toen liep hij naar den schoorsteen: in den kolenbak lag een stukje krantenpapier ineengefrommeld. Aha! Dat was spoediger dan hij gedacht had. Hij haalde het papierballetje uit den bak, deed het open — niets! Hm! Wacht, in een oogenblik was het gladgestreken en aan den afgescheurden hoek gepast. Ja, daar hoorde het, maar er ontbrak de helft aan. Hij keek eens naar zijn vrouw. Deze had op den divan plaats genomen en deed alsof ze zat te handwerken onbewust van wat er om haar heen gebeurde.

Weer liep hij naar den schoorsteen, knielde voor den haard neer en keek er in en om.

„Maak je handen maar niet smerig, manlief," klonk het opeens spottend. „Het ligt niet in den haard."

Hij stond weer op, keek oplettend de kamer rond en — daar op het toilettafeltje lag de boel niet zoo ordelijk als hij dat van zijn vrouw gewoon was. Haastig onderzocht hij de verschillende toiletartikelen: speldenkussen, fleschjes, doosjes....

„Het ligt niet op de toilettafel," klonk het weer, „noch in een van de laden. Als je 't vinden wilt, moet je ergens anders zoeken."

Hij hield op en begon met woede de verschillende vloerkleedjes op te lichten.

„Doe dat niet, lieve," klonk weer de rustige stem van zijn vrouw, „'t maakt zoo'n stof in de kamer. Wat je zoekt ligt niet zoo laag, minstens twee voet van den grond!"

Dat was een belangrijke wenk.

Hij keek naar het plafond.

„Het hangt niet aan den zolder!"

„Noch aan de muren!" vervolgde hij op sarcastischen toon en blijkbaar met de bedoeling zooveel mogelijk aanwijzingen te krijgen.

Bij Louis Bouwmeester.

We zijn eens even bij hem opgeloopen, Leidsche straat, A'dam, boven den boekwinkel. We waren tevreden, onzen grooten tooneelspeler thuis te vinden, en dat in een blakende gezondheid. Sjonge, iemand, die dan toch volgende week 55 jaar tooneelspeler is.... zoo iemand stel je je als een ouden-heer voor. Maar een ouden-heer en Bouwmeester... ziehier een fondamenteele tegenstelling. Pittig en vlug beweegt hij zich bij het praten en gaan; zijn gebaren zijn snel en rustig tegelijk. In zijn grijs geruit pakje, met zwart fluweelen kraag en manchetten afgezet, is zijn figuur eer dat van een gespierden jonkman, dan van iemand van.... Ja, van? Ik weet het niet, maar zijn leeftijd intrigeerde me toch wel. En ook òf hij hem zeggen zou. Daar Goethe de bescheidenheid het monopolie van „Lumpen" noemt, en ik voor geen geld een Lump wil wezen, vraag ik op den man af: Hoe oud bent u, mijnheer Bouwmeester? De aangesprokene praatte genoeglijk verder. Maar, ja, daar kon ik het niet bij laten, hè. En ik vroeg of hij zijn leeftijd niet zeggen wou. Neen, dat déed hij niet, verklaarde hij glimlachend. — Een mensch is zoo oud als hij zich voelt, beweerde hij terecht. — En hoe oud voélt u je wel? — 'n Jaar of dertig. Op zijn hoogst... veertig. — U bent nooit ziek, hè? — Ik weet niet wat het is in den laatsten tijd. — Nooit geweest ook? (De scherpzinnige lezer bemerkt, dat mijn interview van huishoudelijken aard was; omtrent Bouwmeester's verleden, heden en toekomst als Kunstenaar schrijven de dagbladen overvloedig, en dat alles mag bij mijne lezers als bekend worden verondersteld.) De heer Bouwmeester verhaalde mij dan op mijn vraag of hij nooit was ziek geweest, dat het de weinige malen, dát het gebeurde, ook brutaal geweest was, op het kantje af. Eens tengevolge van een opgedane kou in een ondergesneeuwde kleedkamer te Rotterdam, toen hij zweetend van inspanning en dun gekleed van het tooneel was gekomen. Een anderen keer was een Chineesche barbier te Soerabaia de schuldige. Hij wondde Bouwmeester, een bloedvergiftiging trad in, en maakte het zóó bont, dat het niet veel scheelde of Louis was niet meer levend naar Holland teruggekomen... — Hij kan van die en zooveel andere dingen zoo levendig en gezellig zitten te vertellen, dat het een pleizier is naar hem te luisteren. En naar hem te kijken ook. Het bruine, krachtig gesneden gezicht, met de zwarte, dwars neergestreken haren, en de vaste, vonkelende oogen is daarbij als een mooi grootsch spel, dat vóór u, in uw onmiddellijke nabijheid geschiedt. De beheersching van gebaren, gelaatstrekken en stem, het deed me zelfs ook in die huiselijke omgeving gevoelen, welk een machtig tooneelspeler Bouwmeester is. Maar bij die sterke beheersching, welk een teerhartigheid tevens. Ge moest hem, zooals ik, zijn 6½-jarig dochtertje Wiesje zien instoppen — mantel, muts, bouffante om en om geknoopt — nu ze, na een beetje ziek te zijn geweest, weer eens voor het eerst uit mag; ge moet hem zelf het aardige, blonde ding in het rijtuig zien dragen, en het is een lust om erbij te zijn, als hij met de krachtige bruine hand de kleine langs de wangen streelt, als hij ten afscheid haar knuffelend nog eens kust. Dan is er op het sterke mannengelaat een uitdrukking van groote teederheid. Want die Wiesje is het kleine zonnetje in dat groote leven; zij is de vreugde van Bouwmeester's jong-ouden dag. En als het maar eventjes kan, zijn ze bij elkaar, op de wandeling of elders; en zoo ook is zij in dit aanstaand jubileum betrokken, eigenlijk jubileeren zij samen. De gedachte, de opbrengst der reeks jubileum-voorstellingen bijeen te houden als een kapitaaltje voor de kleine Wiesje, een kapitaaltje dat met rente op rente vermeerderd op haar 21e jaar aan haar kan worden uitgekeerd, een soort van bruidschat, laat ons zeggen, — de gedachte dat zóó te bedisselen, is net iets voor Louis Bouwmeester. Het heeft iets van de schoone romantiek, temidden waarvan de tooneelspeler leeft, en doet ons Bouwmeester als een even teergevoelig als zorgvol vader kennen.

Moge het resultaat boven elke verwachting zijn. Zoo hoop ik.

Kyf-Kyf.

„Noch aan de muren," bevestigde zij monotoon, terwijl ze met de tanden een draad afbrak.

Komaan, dat gaf een groote beperking aan het veld van onderzoek. Even nadenken: niet op den grond, niet aan den zolder, noch aan de muren, dus midden in de kamer. Daar stond een guéridon met een schemerlamp en eenige boeken erop.

Sapristi! Hij kreeg een ingeving! Hij schroefde den brander van de lamp los.

„Ik heb toch eigenlijk niet veel zin om de peer leeg te visschen...." begon hij besluiteloos.

Maar nu klonk er beslist uit haar mond: „Ik beantwoord geen vragen meer."

O, dat was voldoende! Hij liep met de lamp naar de keuken, haalde den brander er af, goot de olie er uit — wel, vervloekt, de peer was zoo leeg als een trommel.

Hij keerde haastig naar de kamer terug en keek nu min of meer schaapachtig rond. De tijd begon te draaien. Hij nam ieder boek op en schudde het. Zonder resultaat!

Hij keek met een blik vol achterdocht naar zijn vrouw.

„Wil je eens even opstaan, lieve?"

„Met genoegen!" Ze rees op van den divan en hij onderzocht de zitting en de kussens, in de hoop dat zij den ring verborgen hield, door er op te gaan zitten, doch geen spoor van den ring. Toen zij weer ging zitten, keek ze op haar horloge.

„Nog tien minuten!"

Daar kreeg hij opnieuw een idee. Hij ruimde de tafel leeg, keerde deze om en inspecteerde het onderstel zeer nauwkeurig, doch vond niets dan in den hoek aan een der pooten een verlaten spinneweb. De tafel werd weer op haar plaats gezet en de jonge man keek hulpeloos de kamer rond; ten einde raad.

„Nog vijf minuten," klonk hem weer tartend in de ooren.

Ha, een laatste glimp van hoop! Het werkmandje van zijn vrouw! Hij had dit tot nog toe genegeerd als te onwaarschijnlijk, doch hij wist niet meer waar te zoeken, zijn logica liet hem in den steek en hij beging nu de domheid, hieraan de hem nog resteerende minuten te vermorsen. Hij rolde eenige paren kousen open, die op herstelling wachtten; hij deed haar naaidoos open, onderzocht elk laatje, ieder vakje; hij brak zelfs een stukje onschuldige was open — resultaat nihil!

„Nog één minuut!" zei de tergende stem.

Zenuwachtig keerde hij de mand om, zoodat een regen van knoopen, spelden en ander naaigerief over de tafel en op den grond rolde en juist had hij minutieus maar nog steeds met hetzelfde ongunstige gevolg den geheelen inhoud onderzocht, toen zijn vrouw haar horloge wegborg met de woorden:

„De tijd is om, jongenlief!"

Wanhopig en beschaamd viel hij in een clubstoel neer, doch sprong weer op, omdat iets op zijn rug hem pijn deed. Hij bekeek de rugleuning doch vond niets; doch toen zijn vrouw in een schaterlach uitbarstte, kreeg hij een ingeving.

Hij voelde met zijn hand langs zijn rug, ja, daar zat iets. Nog steeds klonk het geschater van zijn vrouw hem in de ooren.

„Keer je om!" riep ze hem eindelijk toe, hij deed dat en nu nam zijn vrouw van zijn rug een vastgespeld papiertje en in dat papiertje zat..... de langgezochte ring.

„Ik zou maar gauw plaatsen gaan bespreken, mannetje?"

„Maar ik begrijp niet, hoe dat daar...."

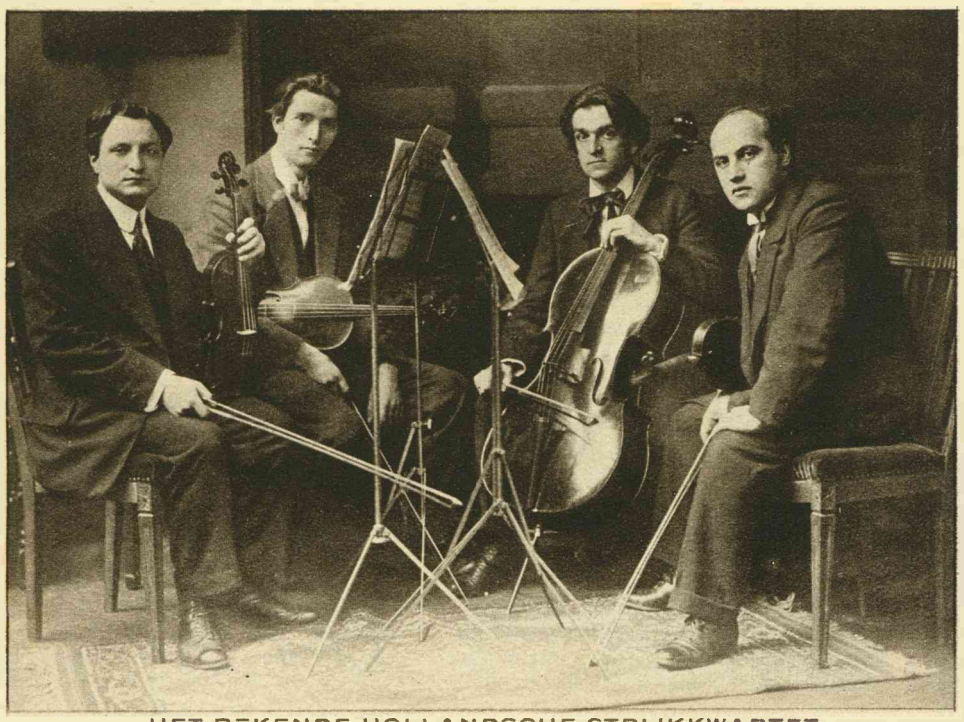
„O, heel eenvoudig! Ik spelde hem op je rug, terwijl ik je een zoen gaf, toen je binnenkwam!"

Hij zei niets meer, maar ging haastig heen, om kaarten te koopen.

BERICHT.

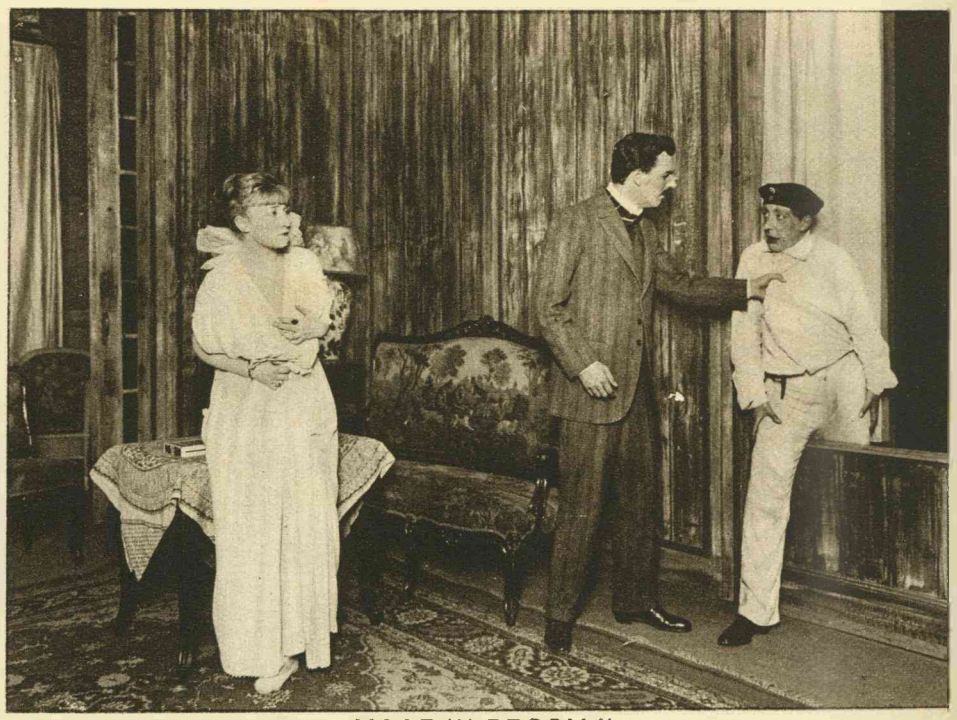
Abonnés die klachten hebben over de bezorging van ons blad, gelieven deze met opgaaf van den boekhandelaar, bij wien zij geabonneerd zijn, rechtstreeks te richten tot de Administratie van PANORAMA,

DOEZASTRAAT 1-3-5, LEIDEN.

HET BEKENDE HOLLANDSCHE STRIJKKWARTET,

bestaande uit de heeren H. Leydensdorff, Cor Kint, Thomas Canivez en Bram Mendes, dat in muzikale kringen zoo veel waardeering ondervindt en dat vooral door zijn kamermuziekavonden zoozeer de aandacht trekt. *(V.F.B.)*

„MAAR 'N DROOM."

Van links naar rechts: Enny Vrede - Anna Stabrin, Eduard Verkade - Eugen Sponholz en Philip la Chapelle - Kanicky in „Maar 'n Droom" dat door „Die Haghespelers" wordt ten tooneele gebracht. *(foto Couvée.)*

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.